Lukács Helga-Erika

Itt velem

Tudod, a fura az egészben,
ebben a nagy összevisszaságban,
hogy nem vagy itt mellettem.
Nem talállak a szobámban,
nem ülhetsz most előttem
nem szorítod két kezem,
csak sóhajod hallom szűntelen,
mikor a hajnali telefonra felelek.
És ha feledni véllek esetleg,
akkor sem tudhatlak teljesen.
A talpam alatt ropogó homokban
megannyi suttogásod visszacseng,
a kavicsok közt eltűnő aprókat
szösszenő zöldbarna gyíkok,
a lábujjaim közt megbúvó hangya,
az eltévedt sirály, kinek tenger gyanánt
a Maros vágtató habhada dukált,
mind-mind románcunk memoárjának
valamennyi emlékfoszlánya.
Két karod helyett harmatos szellő
táncol körül most s nevetgél:
Úgy vagy most távol, hogy
közelebb nem is lehetnél.

Marosvásárhely, 2020. április 6.

Züllött kis románc

Számon a csokifolt mindig ott marad,
amikor egyedül édesítem napjaimat.
Persze, ha te is kérnél, kaphatnál
belőlem. Sosem voltál túl nagy falat.

Mindig volt a délutánban valami poros,
egy lábon reszkető csalódni vágyódás,
még nem sejtetted, de már megtörtént
az elválás a múlt éjszakai hold alatt.

Ma ugyanúgy hoztad ágyba a kávémat,
éppúgy két tejjel, csaknem édesen, és
én ugyanazzal a tekintettel köszöntem
meg neked, bár ezúttal mosolymentesen.

És volna itt még valami: ha kérhetem,
az ajtót lassan, csendesen hajtsd be,
hadd ne kelljen a szomszédnak ma is
boldogságom határait tágabbra hazudni.

Marosvásárhely, 2020. április 9.